

Zuleferien kom der nye Valg, det førte til, at Finansloven berneede maatte gennemgaa to første Behandlinger, der maatte afgives to Finanslovbetænkninger, og dertil kom saa, at det nye Finansudvalg, der blev valgt, efter at Rigsdagen paa ny var traadt sammen, var ikke sammensat saaledes som det forrige; der var kommet flere nye Medlemmer ind, ogsaa dette maatte særlig forsinke Behandlingen af Lovforslaget. I Fjor brugte man imidlertid, naar man ser rigtig til, i det andet Ting ikke mere end $4\frac{1}{2}$ Maaned til Finanslovens Behandling, uagtet disse ekstraordinære Vanskeligheder. Men nu i Mar har der ikke været saadanne Hindringer for hurtigere at fremme Lovene; Samlingen er ikke bleven afbrudt, der er ikke kommet ny Medlemmer ind i Finansudvalget, man har kun haft den een Gang til første Behandling, man har kun haft een Betænkning at afgive, men ikke desto mindre se vi, at det andet Ting i Mar har brugt længere Tid, end det brugte i Fjor, nemlig ikke mindre end 5 Maaneber. Sammenholder man Behandlingen i Fjor med Behandlingen i Mar, saa var det jo ikke ubilligt, om vi ventede, at det andet Ting havde gjort Finansloven færdig i kortere Tid end $4\frac{1}{2}$ Maaned, som de brugte i Fjor. Jeg mener derfor, at jeg ikke træder det andet Ting for nær, naar jeg fremhæver, at Grunden til, at vi saa Finansloven saa sent, er en utilbørlig Langsomhed i Behandlingen nede i det andet Ting og en Mangel paa Hensyntagen til dette Tings berettede Krav. Skulde nogen tvivle om, at jeg har Ret deri, vil jeg henvisse de paagældende til en Artikel med Overskrift: „Finansudvalget“, der findes i det Blad, som redigeres af Formanden for Finansudvalget i det andet Ting. Der siges der i al Gemyssighed, at noget ekstraordinært Sag ligger der ikke i Finanslovens Oversendelse allerede i den første Uge af Martz, og at Udvalgets Behandling derneede i Mar fra først til sidst har været et fuldkommen ordinært Luntetrav, saaledes som det ligger for vel tilføjte Arbejdshefte. Jeg mener nok, at der fra det andet Tings Side havde været al Grund til at fremskynde dette Luntetrav, da Tinget jo har viist, at det, uagtet de ekstraordinære Hindringer, der laa i Vejen i Fjor, dog meget godt kunde føre i et hurtigere Tempo. Naar vi beklage os over, at vi saa Lovene saa sent herop, saa er der forøget Grund til at hense til, at egentlig bunder denne Langsomhed fra det andet Tings Side i en Miskendelse af de to Tings Stilling overfor Finansloven. Grundloven indeholder den Bestemmelse, at Finansloven og Tillægsbevillingslovene skulle

behandles først i det andet Ting. Man skulde synes, at i Umindelighed maatte det være en Opfordring for det andet Ting til, naar det skal behandle Finansloven først, endelig ikke at komme i den Situation at give det Udseende af at ville gaa dette Ting for nær; men saaledes har det ikke været. Det andet Ting har ikke været trykket af Bestyrelsen i den Henseende. Det har egentlig fra første Færd af været tilbøjelig til at lægge ind i denne Bestemmelse meget mere, end der ligger deri. Man har ment, at det var egentlig Folketinget, der havde Raadighed over Finansloven, og at det væsentlige, som dette Ting heroppe havde at gøre, var at sige ja og Amen til, hvad man der havde besluttet, og at man derfor godt kunde nøjes med, naar man fik Lovene herop henimod Slutningen af Samlingen, saaledes at man kunde saa den tiltraadt. Denne Anskuelse om, at Tinget derneede har en saadan overvejende Indflydelse paa Finansloven, har endvidere ført til, at man har ment, at der tillige tilkom det andet Ting en overvejende Indflydelse paa hele Gangen i vort Statsliv, ja endog paa Regeringens Sammensætning. Der er jo ingen Tvivl om, at denne Anskuelse ikke har nogen Hjemmel i Grundlovens Ord, og der er heller ingen Tvivl om, at det ikke har været Tanken fra først af, at det andet Ting skulde udøve en saadan overvejende Indflydelse. Man behøver blot at gennemlæse den grundlovgivende Rigsdags Betænkning fra 1849 for at se, at det netop var det daværende Udvalgs Mening at sikre, at Landstinget fik en afgørende Indflydelse paa Finansloven, at Landstinget blev sat i Stand til at forhindre, at der gøres Forsøg fra Folketingets Side paa gennem Finansloven at frembringe en Forstaaelse af vor Forfatning, som var ensidig, og som traadte de andre Statsmagter for nær. Det udtales allerede paa et saa tidligt Tidspunkt som den Gang, da man forhandlede om, hvorvidt ogsaa Finansloven skulde behandles efter Grundlovsbestemmelserne for Tokammersystemet, at dette var ønskeligt for det Tilfælde, at der fra Folketingets Side skulde blive gjort Forsøg paa under Legalitetens Form at indsnige en Ombæltning. Skylden for, at vi ere komne i denne stærke Gænge i Opfattelsen af de to Tings Stilling til Finansloven, ligger ganske viist hovedsagelig i det andet Ting, men det kan dog ikke nægtes, at ogsaa dette Ting, forekommer det mig, har nogen Skyld i saa Henseende, idet det ikke har vaaget med tiltrækkelig Nidkærhed over, at det fik den Indflydelse paa Finansloven, som det har et berettiget Krav paa. Det er allerede fremtrædende